

Arrest

nr. 223 185 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Belgiëlei 15b/10
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 november 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 15 maart 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 november 2018 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.03.2018 werd ingediend door :

*E.A., B. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te Mechraa Hammadi op (...).1972
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op datum van 24.11.2011 aankwam in België met een visum type D op basis van gezinshereniging. Betrokkene werd op 22.02.2012 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 22.12.2012. Op 08.11.2013 werd het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken door middel van een bijlage 21. Op 12.11.2014 deed betrokkene een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn echtgenote, die echter geweigerd werd omwille het niet bestaan van enige gezinscel op 05.05.2015.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij slachtoffer werd van uitbuiting door zijn echtgenote in het familiebedrijf en dat er sprake is van een ernstige vorm van familiaal geweld gepleegd door zijn echtgenote en schoonfamilie. Ter staving hiervan legt betrokkene twee PV's voor, met name PV (...) /2013 d.d. 15.04.2013 en PV (...) /2013 d.d. 11.02.2013 evenals een bewijs van klachtneerlegging op basis van dit laatste PV. Daarnaast legt betrokkene een attest voor van dr. A. (...) d.d. 02.04.2013 door hij opgevolgd wordt voor medische redenen, een verklaring van een apotheker dat betrokkene daar zijn medicatie koopt en een attest van een opname in de spoed op 01.05.2013 evenals zijn toenmalige laboresultaten.

Wat betreft de voorgelegde PV's, we stellen vast dat het PV van 15.04.2013 gaat over een dispuut zonder slagen, zoals zelf verklaard door betrokkene waarin hij verduidelijkt dat de echtscheidingsprocedure opgestart is sinds 19.03.2013 maar dat zij nog steeds samenwonen. Hij verklaart dat hij een telefoon kreeg van zijn schoonbroer met de melding dat het beter zou zijn als hij een andere woonst zou zoeken. Het tweede PV gaat over de vaststelling dat zijn echtgenote de sloten van de woning veranderde waardoor betrokkene niet meer binnen kon. Op basis van dit laatste PV legde betrokkene klacht neer bij het Parket. We stellen dus vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van ernstig familiaal geweld door zijn echtgenote en schoonfamilie. Het gaat hier over één telefoongesprek en de verandering van sloten. Bovendien gaat het hier om feiten uit 2013, betrokkene toont niet aan dat deze feiten en de klachtneerlegging nog actueel zijn. Betrokkene maakt het dus niet aannemelijk dat er sprake is van familiaal geweld.

Wat betreft de voorgelegde medische attesten stellen we vast dat deze dateren uit 2013 en dat betrokkene hiervan geen recente stukken voorgelegd, evenmin bevat het administratief dossier enige aanwijzing van een medische problematiek. De voorgelegde medische stukken kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet duidelijk is of deze elementen nog steeds actueel zijn.

Wat betreft de vermeende economische uitbuiting, betrokkene legt hiervan geen enkel bewijs voor. Het blijft bij een loutere verklaring en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone

omstandigheid. Het feit dat betrokkene een beroepskaart kreeg om in de bakkerij van zijn echtgenote te werken en drie loonfiches voorlegt, toont niet aan dat er sprake is van economische uitbuiting. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn en verwijst hierbij naar zijn beroepskaart en naar contacten en relaties met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM dat de eerbiediging van zijn privéleven, waartoe zijn sociaal netwerk behoort, beschermt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België, terwijl hij daarentegen geboren en getogen is in Marokko waar hij verbleef tot zijn 39e levensjaar. Dit maakt het zeer waarschijnlijk dat betrokkene nog familiebanden heeft in Marokko. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene verschillende attesten van bekendheid voor. Echter, uit geen van deze attesten kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Integendeel, alle voorgelegde attesten werden opgesteld in vrijwel identieke bewoordingen, dit getuigt niet van oprechte persoonlijke betrokkenheid. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt aan dat hij in een administratieve onmogelijkheid verkeert om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Echter, betrokkene verduidelijkt niet waaruit deze administratieve onmogelijkheid bestaat. Een loutere vage bewering zonder enige verduidelijking of specificering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt dat hij er een onmogelijkheid tot terugkeer is en verwijst in dit kader naar het schrijven van UNHCR. Echter, we merken op dat betrokkene geen schrijven voorlegt van UNHCR en dat hij in België nooit een verzoek tot internationale bescherming indiende. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat er een onmogelijkheid tot terugkeer is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van

zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op datum van 08.11.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, gepaard gaand met de intrekking van zijn verblijfsrecht. Vervolgens betekende hij op 12.05.2015 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met de weigering van zijn aanvraag gezinshereniging. Na deze weigering deed betrokkene geen pogingen meer om een verblijfsmachtiging te bekomen tot huidige aanvraag 9bis. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een onoverkomelijk nadeel zou opleveren en verwijst naar het feit dat hij zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, dat hij geen plaats heeft om zijn hebben en houden achter te laten en dat hij de elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Echter, betrokkene toont dit op geen enkele wijze aan. Bovendien gaat het hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen plaats heeft voor zijn hebben en houden niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met de politie en nooit voor overlast heeft gezorgd, dat hij een blanco Marokkaans strafblad voorlegt en dat hij nooit fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij van beroep bakker is en derhalve zou kunnen en willen werken, dat hij duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij een duurzame lokale verankering ontwikkeld zou hebben, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij actief zou wensen deel uit te maken van de arbeidsmarkt, dat hij in het verleden reeds gewerkt zou hebben als zelfstandige en dat hij een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals deelcertificaten van Nederlandse taallessen, met name Breakthrough 1, 2 en 3, zijn beroepskaart en drie loonfiches, een huurovereenkomst d.d. 17.09.2013 en bewijzen van betaling van de huur, een verklaring van lidmaatschap bij CM en verschillende attesten van bekendheid) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 29 november 2018 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: E.A., B. (...)
geboortedatum: (...).1972
geboorteplaats: Mechraa Hammadi
nationaliteit: Marokko*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁶, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt *“kosten als naar recht”*, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van *“de motiveringsplicht in zoals bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsmede in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat conform artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29/7/1991 de bestuurshandelingen moeten gemotiveerd zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien “de aangehaald elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland;” (stuk 1)

'Buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn "omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingen recht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 91).

Of nog:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet."

(RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker "onmogelijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;

- De redenen die het een verzoeker "zeer moeilijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Het woord 'moeilijk' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

"moeilijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord) :

1 slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen 2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen" (www.vandale.nl)

Dit maakt aldus dat "zeer moeilijk" in de zin van "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als "slechts met zeer veel inspanning op te lossen" ofte "een moeilijke kwestie".

Er dient aldus benadrukt dat iets niet per definitie onmogelijk moet zijn om een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw. uit te maken.

Het volstaat indien een verzoeker kan aantonen dat het "slechts met zeer veel inspanning op te lossen" valt, minstens een "moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren" uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in diens land van herkomst om op ontvankelijke wijze een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. in te dienen.

Zoals hierna wordt verduidelijkt is het in casu evident en in alle redelijkheid (cfr. redelijkheidsbeginsel) niet te ontkennen dat verzoekster zich in een situatie bevindt waarbij het hem 'zeer moeilijk' valt, minstens het 'een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren' uitmaakt om haar verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in de Belgische ambassade van het land van herkomst (zelfs indien in het midden wordt gelaten of dit nu Marokko is).

7.-

Terwijl in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet zou aantoont dat hij nog familieleden heeft in België. Alsook de voorgelegde stukken met betrekking tot zijn sociale leven werden in de bestreden beslissing niet aanvaard om aldus voldoende aan te tonen dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen.

Niettegenstaande dat verzoeker middels verschillende stukken aantoonde dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Zodat de motivering van de weigeringsbeslissing bijgevolg ondermaats is en de motieven van de bestreden beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

8.-

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de weigeringsbeslissing artikel 9bis en bijlage 13) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

Het geheel van de motivering moet gebaseerd zijn op ALLE elementen in het dossier.

Dat ingevolge de materiële motiveringsplicht alvorens men een beslissing neemt, het volledig dossier dient bestudeert te worden, een afweging gedaan moet worden van de betrokken belangen om dan tot een door motieven geschaagde beslissing te komen waarin de motieven ingevolge de formele verplichting vermeldt moeten worden.

Dat volgens de rechtspraak van de Raad van State iedere beslissing op motieven dient te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (Zie R.v.St., VAN BLADEL, nr. 37043 van 22 mei 1991.)

Nergens blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een belangenafweging heeft gemaakt en rekening heeft gehouden met alle aangehaalde elementen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de motivering van de beslissing afdoende moet zijn.

Dit betekent onder meer dat men in redelijkheid uit de motieven de beslissing moet kunnen afleiden en dat de opgelegde motivering in recht en in feite evenredig moet zijn. Dit laatste is in casu geenszins het geval.

De bestreden beslissing is gebrekkig en niet afdoende gemotiveerd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing derhalve niet deugdelijk is.

Zowel de formele, als de materiële motiveringsplicht, is geschonden.

Het middel is derhalve ernstig en gegrond.”

3.1.2. In een tweede middel, opnieuw gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker roept eveneens de schending in van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar besluit tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoekster niet zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden op grond van duurzame verankering in België.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W. 1984-1985, 946, LAMRECHTS W., Geschillen van bestuur, 43.).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van haar bevoegdheden maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wanneer men zich op basis van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden.

De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding. De gemachtigde van de Minister dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dat verweerder bij het nemen van zijn haar beslissing ongetwijfeld een discretionaire bevoegdheid heeft uitgeoefend. Dat zij binnen haar wettelijk toegekende bevoegdheid een beoordelingsvrijheid heeft omtrent de te treffen maatregelen in functie van het algemeen belang en hij bijgevolg keuze had tussen verschillende beslissingen.

Dat bovendien de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State op 11.12.2009 wordt overigens bevestigd in het verzoek tot regularisatie.

In tegenstelling tot wat verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing vroeg verzoekende partij in toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet op basis van prangende humanitaire redenen om zijn aanvraag te staven.

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn uiteraard niet te herleiden tot het begrip "overmacht". Standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9

oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 §3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, É 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R. v. St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29).

Rekening houdend met de integratie, lokale verankering en het langdurig ononderbroken verblijf van meer dan 8 jaar van verzoeker in het Rijk heeft verweerder zeer zeker kennelijk onredelijk gehandeld door de regularisatieaanvraag van verzoeker te weigeren op grond van de stelling dat langdurig verblijf in België geen buitengewone omstandigheden zijn.

Dat verzoeker bij de aanvraag voldoende stukken heeft toegevoegd waaruit blijkt dat hij nu al heel lang ononderbroken in België heeft verbleven, zich aangepast heeft en zijn volledige sociale en economische belangen hier gevestigd zijn.

De proportionaliteitsbeginsel is geschonden doordat men zich enkel baseert op de binnenkomststempel en geen afweging heeft gemaakt met andere elementen in deze zaak.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren. (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29.)

Verweerder had althans, indien hij redelijk was, op basis van zijn discretionaire bevoegdheid zeer zeker anders moeten besluiten.

Dat, mede gelet op hetgeen hier werd aangehaald, anders oordelen een schending zou inhouden van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij beslist volledig ongefundeerd tot de weigering van de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden, hetgeen kennelijk onredelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond."

3.1.3. In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Naast de weigeringsbeslissing dd. 29.11.2018, werd ook een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd op 29.11.2018, dewelke beide ter kennis werden gebracht per aangetekend schrijven verzonden op 26.12.2018.

Het bestreden bevel stelt dat :

"...

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

..."

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat er geen belangenafweging werd gedaan alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Verzoeker werd zelfs niet gehoord.

De bestreden beslissing van verwerende partij maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd.

De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Dat de bestreden motivering een standaardmotivering betreft en het duidelijk is dat bij de beoordeling er geen concrete toetsing werd gedaan aan de elementen in dit dossier.

DVZ moet de determinerende motieven geven waarom een bevel wordt gegeven aan verzoeker, deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig.

Dat een dergelijk bevel manifest indruist tegen het redelijkheidsbeginsel, alsook tegen de motiveringsplicht.

Het middel is dan ook ernstig en gegrond.”

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de aangevoerde middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“Uit het verzoekschrift van verzoekende partij kan worden afgeleid dat deze zich beroept op een schending van:

-artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

-motiveringsplicht

-zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 en van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat de formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, geen ander doel heeft dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zinnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische

en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Het artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet houdt eenzelfde verplichting in. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Beide bestreden beslissingen zijn immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel hun juridische grondslag als hun feitelijke grondslag zijn vermeld. Zo luidt de relevante motivering in de bestreden 9bis beslissing als volgt: in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten motiveert het volgende: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen op een zodanige manier dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen, zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissingen, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. Waar verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de redelijkheidsplicht aanhaalt, levert zij inhoudelijke

kritiek op de bestreden beslissing. Zo stelt zij dat er sprake is van een opgebouwd sociaal leven van verzoeker en dat dit wel als een buitengewone omstandigheid dient te worden beschouwd. Evenzeer verwijt zij verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met een aantal factoren, met name het feit dat verzoekster zeer goed geïntegreerd is in België, hier haar centrum van belangen en duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd. Daarenboven stelt verzoekster dat een aanvraag vanuit het buitenland indienen een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren is. Verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een onzorgvuldig inhoudelijk gemotiveerde beslissing zou genomen hebben. Verzoekster beperkt zich in voorliggend verzoekschrift tot een loutere herhaling van dezelfde elementen die zij in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis Vw. naar voren bracht, en haalt geen nieuwe elementen aan die een ander licht zouden werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen. Dienaangaande wijst verwerende partij op de motivering in de bestreden 9bis beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekster aangehaalde elementen m.b.t. haar sociaal leven in België weldegelijk in ogenschouw werden genomen, maar dat deze niet als buitengewone omstandigheid konden worden aanvaard:

Betrokkene beroept zich op het feit dat al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn en verwijst hierbij naar zijn beroepskaart en naar contacten en relaties met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM dat de eerbiediging van zijn privéleven, waartoe zijn sociaal netwerk behoort, beschermt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België, terwijl hij daarentegen geboren en getogen is in Marokko waar hij verbleef tot zijn 39e levensjaar. Dit maakt het zeer waarschijnlijk dat betrokkene nog familiebanden heeft in Marokko. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene verschillende attesten van bekendheid voor. Echter, uit geen van deze attesten kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Integendeel, alle voorgelegde attesten werden opgesteld in vrijwel identieke bewoordingen, dit getuigt niet van oprechte persoonlijke betrokkenheid. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt aan dat hij in een administratieve onmogelijkheid verkeert om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Echter, betrokkene verduidelijkt niet waaruit deze administratieve onmogelijkheid bestaat. Een loutere vage bewering zonder enige verduidelijking of specificering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. De loutere vaststelling dat verzoekende partij het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het feit dat er m.b.t. de door haar opgeworpen elementen wel degelijk werd gemotiveerd, en maakt bijgevolg geen grond tot vernietiging uit. Waar verzoekster opwerpt dat het aan de verwerende partij toekomt om bij de betrokkene "direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken", laat verweerder gelden dat het volstaat dat verzoekende partij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing de mogelijkheid heeft gehad om zijn standpunt bekend te

maken. Bovendien wijst verwerende partij erop dat het in het kader van een aanvraag aan de verzoekster toekomt om zelf alle nuttige elementen die zij dienstig acht om voor haar belangen op nuttige wijze op te komen in het licht van haar aanvraag over te maken. Zij had hier uitgebreid de mogelijkheid toe. Verweerder benadrukt dat verzoekende partij in casu reeds werd gehoord, nu de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de door verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vw. Verzoekende partij laat voorts na aan te tonen welke verdere elementen zij alsnog had willen aanvoeren die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissingen. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig volhouden dat verweerder onzorgvuldig inhoudelijk gemotiveerde beslissingen zou genomen hebben. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat volgens verzoekende partij niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom in concreto de integratie in België niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen. Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging

worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden. De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat: "Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie." (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012) "2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769)." (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

"De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor

haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009) De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden. Voorts stelt de verzoekende partij m.b.t het bestreden bevel dat er geen belangenafweging werd gedaan en meent dat er een schending is van de motiveringsplicht in combinatie met het redelijkheidsbeginsel In tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artike74/13) : 1) Hoger belang van het kind: geen elementen 2) Gezin- en familielevens: geen elementen 3) Gezondheidstoestand: het administratief dossier bevat geen aanvragen 9ter, bij huidige aanvraag beroept betrokkene zich wel op medische elementen maar de voorgelegde stukken dateren uit 2013. De voorgelegde medische attesten staan aldus niet toe om de actualiteit van de medische problemen vast te stellen omdat betrokkene geen recente bewijzen voorlegt De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven. De gemachtigde handelde hierbij na zorgvuldig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekende partij stelt dat zij op voorhand, voor het nemen van de bestreden beslissing, zou moeten gehoord geweest zijn. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij ten onrechte voorhoudt dat zij persoonlijk zou moeten gehoord zijn geweest voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan niet aantonen dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om haar standpunt kenbaar te maken en alle nuttige inlichtingen ter kennis van de gemachtigde heeft kunnen brengen, en dit op schriftelijke wijze. De middelen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.”

3.3.1. Gelet op de onderlinge samenhang acht de Raad het passend in voorliggende zaak het eerste en tweede middel, beiden gericht tegen de eerste bestreden beslissing, samen te bespreken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervaardigd in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in de middelen. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet voorligt.

De materiële motivering wordt samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, beide in het licht van de wetsbepaling die ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de verwerende partij redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partij voert aan dat zij verschillende stukken voorlegde om aan te tonen dat haar in België opgebouwde sociale relaties onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De Raad wijst erop dat de verwerende partij met betrekking tot de in de aanvraag aangehaalde elementen omtrent deze vermeende buitengewone omstandigheid het volgende wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn en verwijst hierbij naar zijn beroepskaart en naar contacten en relaties met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België. Hij beroept zich op artikel 8 EVRM dat de eerbiediging van zijn privéleven, waartoe zijn sociaal netwerk behoort, beschermt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat hij nog familieleden heeft in België, terwijl hij daarentegen geboren en getogen is in Marokko waar hij verbleef tot zijn 39e levensjaar. Dit maakt het zeer waarschijnlijk dat betrokkene nog familiebanden heeft in Marokko. Met betrekking tot zijn sociale leven legt betrokkene verschillende attesten van bekendheid voor. Echter, uit geen van deze attesten kan afgeleid worden dat er sprake is van diepgaande interpersoonlijke betrokkenheid. Integendeel, alle voorgelegde attesten werden opgesteld in vrijwel identieke bewoordingen, dit getuigt niet van oprechte persoonlijke betrokkenheid. Betrokkene toont aldus onvoldoende aan dat zijn netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot

een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Betrokkene haalt aan dat hij in een administratieve onmogelijkheid verkeert om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Echter, betrokkene verduidelijkt niet waaruit deze administratieve onmogelijkheid bestaat. Een loutere vage bewering zonder enige verduidelijking of specificering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid."

Verder herhaalt de verzoekende partij in haar middelen dat er sprake is van integratie, lokale verankering en een langdurig ononderbroken verblijf in België van meer dan acht jaar. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover echter als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene haalt aan dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 39 jaar in Marokko, waar hij geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

(...)

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op datum van 08.11.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, gepaard gaand met de intrekking van zijn verblijfsrecht. Vervolgens betekende hij op 12.05.2015 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard gaand met de weigering van zijn aanvraag gezinshereniging. Na deze weigering deed betrokkene geen pogingen meer om een verblijfsmachtiging te bekomen tot huidige aanvraag 9bis. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer een onoverkomelijk nadeel zou opleveren en verwijst naar het feit dat hij zijn bindingen met België zou moeten doorknippen, dat hij geen plaats heeft om zijn hebben en houden achter te laten en dat hij de elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen. Echter, betrokkene toont dit op geen enkele wijze aan. Bovendien gaat het hier om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. (...)

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2011 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij van beroep bakker is en derhalve zou kunnen en willen werken, dat hij duurzame sociale bindingen opgebouwd zou hebben, dat hij een duurzame lokale verankering ontwikkeld zou hebben, dat hij zich geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij actief zou wensen deel uit te maken van de arbeidsmarkt, dat hij in het verleden reeds gewerkt zou hebben als zelfstandige en dat hij een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals deelcertificaten van Nederlandse taallessen, met name Breakthrough 1, 2 en 3, zijn beroepskaart en drie loonfiches, een huurovereenkomst d.d. 17.09.2013 en bewijzen van betaling van de huur, een verklaring van lidmaatschap bij CM en verschillende attesten van bekendheid) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De verzoekende partij gaat in het geheel niet in op deze motieven en laat na deze te weerleggen. Het louter feit dat zij het niet eens is met de motivering in de bestreden beslissing is niet van aard deze te weerleggen. In zoverre de verzoekende partij zich beperkt tot een herhaling van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag aanbracht en waaromtrent de verwerende partij motiveerde waarom deze niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, weerlegt zij evenmin de uitgebreide en concrete motivering in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont verder niet aan met welk(e) element(en) volgens haar geen rekening is gehouden bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van genoemde buitengewone omstandigheden. Door elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf te herhalen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord, zoals reeds hierboven weergegeven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in haar aanvraag weerlegt ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing.

In zoverre zij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder kan worden opgemerkt dat de verwerende partij, zoals blijkt uit voorgaande motivering, niet betwist dat de verzoekende partij langdurig op het Belgisch grondgebied verblijft. Zij zet echter uitvoerig uiteen waarom dit langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt. Deze motivering wordt zoals reeds opgemerkt niet weerlegd.

De Raad kan verder opmerken dat de stelling van de verwerende partij dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ongeacht het gegeven dat deze geen precedentenwaarde heeft, onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. Tevens herhaalt de Raad dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing niet had mogen nemen zonder haar direct en persoonlijk inlichtingen te vragen en in zoverre zij hiermee een schending van de hoorplicht beoogt aan te tonen, wijst de Raad erop dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De bescherming ervan is eveneens vervat in artikel 41 van het Handvest. De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares &

Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De verzoekende partij was in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid om alle volgens haar dienstige elementen en/of stukken aan te brengen. In deze omstandigheden maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur haar nog bijkomend had moeten horen. Zij beperkt zich bovendien tot een louter theoretisch betoog en overtuigt aldus niet dat zij nog andere concrete en nuttige elementen hadden kunnen aanbrengen, zodat haar belang bij dit betoog ook niet blijkt.

De Raad benadrukt dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet wel degelijk bij de aanvrager, dus de verzoekende partij die in feite vraagt haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. De aangehaalde elementen worden beoordeeld door het bestuur, hetwelk ter zake over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De verwerende partij moet – indien zij de aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet – motiveren waarom zij deze niet aanvaardt, wat de verwerende partij zoals blijkt uit het voorgaande gedaan heeft. De verwerende partij moet niet ingaan op wat in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

Verder blijkt uit de middelen dat de verzoekende partij niet betwist dat geen toepassing kon worden gemaakt van de criteria voorzien in de instructie van 19 juli 2009. Integendeel, zij geeft zelf aan dat zij dit in haar aanvraag reeds zou hebben aangegeven. Zij toont verder niet aan dat de verwerende partij een incorrecte toepassing zou gemaakt hebben van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dat voorziet in een machtiging tot verblijf omwille van prangende humanitaire redenen. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij de aanvraag niet als dusdanig zou hebben behandeld.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending van artikel 8 van het EVRM beoogt aan te tonen, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt wordt op het volgende gewezen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het

belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij meent dat geen belangenafweging gebeurde waarbij rekening werd gehouden met alle aangehaalde elementen.

Vooreerst kan de Raad herhalen dat de verzoekende partij nalaat de motieven van de eerste bestreden beslissing, waarin zoals blijkt uit het voorgaande uitdrukkelijk een afweging wordt gemaakt aangaande het privéleven van de verzoekende partij in België in het licht van artikel 8 van het EVRM, te weerleggen. De verzoekende partij weerlegt allerminst de conclusie dat haar netwerk van affectieve en sociale banden in België van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen of dat er sprake is van opgebouwde sociale relaties die van die aard en intensiteit zijn dat zij in het specifieke geval van de verzoekende partij wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Ook in haar verzoekschrift laat de verzoekende partij na met concrete elementen een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Daarnaast weerlegt zij evenmin dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde post in het buitenland slechts een eventuele tijdelijke scheiding impliceert.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat haar geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Het is geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen - als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij belet de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen.

De Raad kan nog opmerken dat zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partij een sociaal leven heeft opgebouwd, dit haar niet het recht geeft op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden

beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Met betrekking tot het gezinsleven worden geen elementen aangehaald.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden doordat de verwerende partij "*zich enkel baseert op de binnenkomststempel en geen afweging heeft gemaakt met andere elementen in deze zaak*". Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3.3.2. Het derde middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de beslissing een motivering in feite, nu de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig genoemde bepaling omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat er sprake is van een stereotype motivering. Zij betwist allerminst de vaststelling dat zij niet in het bezit is van een geldig visum en dat aldus toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat voorziet dat aan een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden uitgereikt als deze niet in het bezit is van de nodige documenten om op het Belgisch grondgebied te verblijven.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk betwist en aldus een schending van de materiële motiveringsplicht beoogt aan te tonen, merkt de Raad op dat zij niet ernstig kan voorhouden dat geen afweging gemaakt werd van de elementen van het dossier. Zij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en beperkt zich tot een vaag verwijt.

De verzoekende partij gaat bovendien voorbij aan de synthesesnota van 19 november 2018 die zich in het administratief dossier bevindt, en waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op onder meer de verblijfssituatie, de aanwezigheid van andere familieleden in België, de aangehaalde elementen in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verwerende partij stelt hierin:

“1) Hoger belang van het kind:

➔ Geen elementen

2) Gezin- en familieleven:

➔ Geen elementen

3) Gezondheidstoestand:

➔ het administratief dossier bevat geen aanvragen 9ter, bij huidige aanvraag beroept betrokkene zich wel op medische elementen maar de voorgelegde stukken dateren uit 2013. De voorgelegde medische attesten staan aldus niet toe om de actualiteit van de medische problemen vast te stellen omdat betrokkene geen recente bewijzen voorlegt.

Beslissing + reden:

OOV – geen buitengewone omstandigheden – met bijlage 13 (30 dagen)”

Aldus blijkt dat een concreet onderzoek gebeurde naar de bedoelde elementen. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de elementen van het dossier, welke elementen zij dan ook zou bedoelen, en dat geen afweging werd gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een situatie van willekeur.

De verzoekende partij was in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid om alle volgens haar dienstige elementen en/of stukken aan te brengen. In deze omstandigheden, en waar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onmiddellijk volgde op het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur haar nog bijkomend had moeten horen. Zij beperkt zich bovendien tot een louter theoretisch betoog en overtuigt aldus niet dat zij nog andere concrete en nuttige elementen hadden kunnen aanbrengen, zodat haar belang bij dit betoog ook niet blijkt.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de

rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is, gelet op het voorgaande, niet het geval.

Een schending van de aangehaalde beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU